

lig at det skulde være vanskeligt at skjelne imellem, hvad der var Klage og hvad der var Ansøgning. Naar man har hentet Argumenter fra den forbigangne Tid, forekommer det mig, at Sagen ikke dermed er afgjort, thi fordi man tidligere ikke har skjelnet mellem disse to Gjenstande og ikke har taget det saa nøie med de Udtryk, man har brugt i saadanne Andragender, deraf følger ingenlunde, at Vedkommende, naar Loven kom ud, ikke vilde være istand til at skjelne derimellem. Man maa naturligvis ved en Lov gaae ud fra, at de, der ville benytte Loven, kunne forstaae den; dersom man ikke gaaer ud derfra, troer jeg, at man meget ofte vil komme i Forlegenhed med Hensyn til at give Love. Hvis det ogsaa i Praxis skulde indtræffe, at der kom et Andragende, som baade var Klage og Ansøgning, var det ganske simpelt, at vedkommende Embedsmand tilbageleverede Andragendet med den Bemærkning, at der var en Dobbeltthed tilstede, og at vedkommende Andrager maatte afhjælpe denne. Jeg antager nu, at de Forhold, der behandles i den anden Deel af Lovforslaget om den Slags Andragender, som ikke indeholde Klager, ikke hensigtsmæssigt kunne ordnes paa den Maade, der er foreslaaet i Udkastet, og det har for mig en overveiende Betydning. Det er Hovedgrunden, hvorfor jeg stemmer imod Lovforslaget.

Frolund: Den ærede 3die Landstingsmand for 1ste Kred (Clausen) sluttede sit Foredrag med, at man, efter den ærede Ministers Udtalelse, maatte have den Tillid, at Sagen nok blev ordnet ad administrativ Vej. Den ærede Justitsminister har selv ogsaa meent, at Thinget kunde have Tillid til hans Udtalelse. Jeg skal for det Første bemærke, at naar man vil eftersee disse Udtalelser under første Behandling af denne Sag, vil man see, at der ikke er sagt Meget. Der blev lovet, at der skulde sørges for, at Folk kunde faae de omhandlede Oplysninger, at sige, hvis vedkommende Øvrighedsperson ikke fandt det betænkeligt. Men saadanne Betæneligheder vil man vist i Reglen finde de fleste Steder. Derhos seer jeg heller ikke, hvorledes man her kan forlange Tillid af Thinget. Den ærede Minister har

været saa kort i sin uubærende Stilling; han har ikke haft Leilighed til at gjøre Noget ligeoverfor Folket, saaledes at han uden Videre kan forlange og vente, at man ubetinget skulde troe paa et saadant Tilsagn og slaae sig tiltaals dermed. Naar han har beklæbt sin Stilling i længere Tid, og har gjort Fremmskridt i folkelig Retning, kan det være, at han vil vinde Tillid. Den ærede Minister har ogsaa selv følt, at en saadan Fordring ikke saa aldeles ubetinget kunde ventes, han har derfor forklaret under Sagens første Behandling, hvorpaa han troede at kunne støtte sin Fordring; men den Forklaring synes jeg ikke rigtig om. Han udtrykker sig nemlig saaledes (den ærede Formand tillader, at jeg citerer her): „Ja, denne Instrueren ad administrativ Vej giver ingen Garanti, idetmindste ikke i den Grad, hvori man kunde ønske det; men jeg troer virkelig, at det høitærede Landsting kan gaae ud fra den Forudsætning, at de Mænd, som Hans Majestæt værdiger at optage i Ministeriet osv.“ Han har altsaa selv følt, at disse Tilsagn og Instrueringer ikke i sig selv vare stikede til at berolige Forsamlingen, men for at bestyrke det har han ogsaa angivet de Grunde, hvorfor han troede, at man kunde have Tillid. Men det forekommer mig, at den høitærede Minister her har forseet sig noget; han har for det Første som Grund medtaget Hans Majestæt Kongen. Der staaer nemlig i hans nævnte Foredrag: „Men jeg troer virkelig, at det høitærede Landsting kan gaae ud fra den Forudsætning, at de Mænd, som Hs. Majestæt værdiger at optage i Ministeriet, til enhver Tid ville være saadanne, som ville lade det være sig magtpaaliggende at fremme Noget, der i saa høi Grad maatte være stikket til at værne om den Ret, som de Paagjældende ellers maatte antage vilde blive krænket“. Jeg kan ikke forstaae, hvorfor „Hans Majestæt“ her er dragen ind med, uden at det skulde være for, at Ministeriet derved vilde hente en Fordring paa Tillid hos Folket; thi det kan dog ikke være for at gjøre Landstinget opmærksomt paa, at det er Hans Majestæt, der kalder Ministrene, det veed jo Enhver. Men saaledes at indblande Hans Majestæt for fra ham at laane Glands eller Tillid, troer jeg hverken er constitutionelt eller tilladeligt. Og skulde Mini-